

РЕШЕНИЕ

№ 2577

гр. София, 13.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.03.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ива Кечева

**ЧЛЕНОВЕ: Златка Илиева
Мария Владимирова**

при участието на секретаря Ива Лещарова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **571** по описа за **2023** година докладвано от съдия Ива Кечева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК вр. чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба, подадена от началник сектор при отдел Пътна полиция (ОПП) – СДВР, чрез юрк. П., срещу решение № 4430/20.11.2022 г., постановено от Софийски районен съд, НО, 106 състав по нахд № 2426/2022 г.

С обжалваното решение е отменено наказателно постановление № 21-4332-021898/29.10.2021 г., издадено от началник сектор при ОПП-СДВР, с което на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ на А. Р. М. са наложени кумулативно административни наказания „глоба“ в размер на 750,00 /седемстотин и петдесет/ лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 /три/ месеца за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

Касаторът счита, че обжалваното решение противоречи на материалния закон. Оспорва изводът на СРС, че административнонаказателната отговорност на М. е ангажирана в нарушение на чл. 188, ал. 2 ЗДвП – не в качеството ѝ на ползвател на МПС, а на водач. Посочва се, че административнонаказващият орган е установил обстоятелството, че лицето е ползвател на автомобила, с който е извършила нарушението. Същевременно, е подписана декларация, че М. е управлявала същия. Иска се от съда да отмени обжалваното решение и да потвърди процесното наказателно постановление. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на платеното от ответника адвокатско възнаграждение.

Ответникът – А. Р. М., чрез адв. А., в писмен отговор изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

В хода на устните състезания по делото ответникът, представляван от адв. М., моли съда да потвърди решението на СРС. Претендира присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че касационната жалба е основателна.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество е неоснователна.

Районният съд е възприел следната фактическа обстановка:

С акт за установяване на административно нарушение № 665746/13.10.2021 г., съставен от мл. автоконтрольор при ОПП- СДВР и в присъствието на свидетели при съставянето на акта е констатирано, че на 27.10.2020 г., около 15:37 часа, в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], А. М. управлява лек автомобил марка „М.“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на търговско дружество „Уникредит Лизинг “ ЕАД, като в близост до № 10, при ограничение на скоростта 50 км/ч за населено място, се движи със скорост от 107 км/ч, изчислена след отчитане на допустима грешка в полеви условия 3 %. Нарушението е установено с техническо средство TFR1-M, радар TR-4D № 653, заснемащо и записващо дата, час, скорост и рег. номер на автомобила , за което е изготвен клип № 18058. В акта е отразено, че е нарушена разпоредбата на чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

Въз основа на горепосочения акт е издадено атакуваното наказателно постановление № 20-4332-021898/29.10.2021 г. от началник сектор при ОПП-СДВР, с което на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 ЗДвП, при цялостно възпроизвеждане на фактическите констатации от акта, на М. са наложени кумулативно административни наказания „глоба“ в размер на 750,00 /седемстотин и петдесет/ лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 /три/ месеца за нарушение за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП, като съгласно Наредба ІЗ-2539/17.12.2012 г. е постановено и отнемането на 12 /дванадесет/ контролни точки след влизане в сила на наказателното постановление.

Въз основа на установената фактическа обстановка СРС е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, при спазване на регламентираните със ЗАНН процесуални правила. Спазени са давностните срокове, предвидени с разпоредбата на чл. 34 ЗАНН. По същество въззивният съд е посочил, че фактът на извършеното нарушение е установен по категоричен начин, но същевременно е налице доказателствен дефицит относно неговото авторство. В тази връзка е приел, че отговорността на жалбоподателя (във въззивното производство) не е била ангажирана при условията на чл. 188, ал. 2 ЗДвП като ползвател на процесното МПС, а в качеството му на негов водач, макар единственият източник на информация в очертаната насока да е попълнената от лицето писмена декларация, в която е релевирано признание за посоченото обстоятелство. Отговорността на ползвателя на превозното средство /т.е. лицето, на което собственикът е предоставил управлението му/, произтичаща от нормативния регламент на чл. 188, ал. 2 ЗДвП, възниква по силата на закона и за същия не е предвидена възможност да се освободи от нея, декларирайки данните за самоличността на водача, нарушил правилата за движение по пътищата. В тази връзка, съдът е приел, че спрямо М. не е възведено

„административно обвинение“ в качеството ѝ на ползвател на превозното средство, съгласно чл. 188, ал. 2 ЗДвП, а като негов водач на детерминирани в АУАН и НП време и място, което обстоятелство е доказателствено необезпечено. На етапа на съдебното следствие не са събрани както преки доказателства, така и косвени фактически данни, които да водят до единствения възможен извод в очертаната насока. При тези мотиви въззивният съд е формирал извод за незаконосъобразно ангажиране на административнонаказателната отговорност на лицето.

Решението е правилно като краен резултат, по следните мотиви на настоящия касационен състав:

Административнонаказателната отговорност на А. М. е ангажирана на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 ЗДвП, за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП, установено с техническо средство TFR1-M, радар TR-4D № 653, заснемащо и записващо дата, час, скорост и рег. номер на автомобила, за което е изготвен клип № 18058.

Съгласно чл. 188, ал. 2 ЗДвП, когато нарушението е извършено при управление на моторно превозно средство, собственост на юридическо лице, предвиденото по този закон наказание се налага на неговия законен представител или на лицето, посочено от него, на което е предоставил управлението на моторното превозно средство. В случая е безспорно установено, че автомобилът, с който е осъществено нарушението е собственост на юридическо лице - „Уникредит Лизинг“ ЕАД и е предоставен за ползване на физическото лице А. М., като тези обстоятелства са възпроизведени в съставения АУАН и в процесното НП. Както правилно е посочил и районният съд, разпоредбата на чл. 188, ал. 2 ЗДвП не предвижда възможност за ползвателя на превозното средство да заяви данни за лице, различно от него, което е управлявало МПС във времето и на мястото, на което е установено съответното нарушение. Такава възможност, по смисъла на посочената норма, е предвидена единствено за юридическото лице, собственик на превозното средство.

В разглеждания случай нарушението е установено на 27.10.2020 г., с техническо средство, а в централната база на АИС КАТ е фигурирала информация за ползвателя на съответното МПС, доколкото предоставянето му за ползване е вписано в свидетелството за регистрация на автомобила. Въпреки тези обстоятелства и в нарушение на чл. 188, ал. 2 ЗДвП, с призовка, връчена на 07.10.2021 г. – приблизително 1 година, след установяване на нарушението, А. М. е призована да се яви в ОПП – СДВР за справка, в качеството ѝ на водач на процесното МПС. В тази връзка, правилно районният съд е приел, че уведомяването на ползвателя и последващото подаване на декларация е не само ненужно, но и незаконосъобразно, предвид обстоятелството, че данните за ползвателя на автомобила са били служебно известни на актосъставителя.

Горните факти, установени по безспорен начин по делото, обуславят извода, че в разглеждания случай не е спазен 3 – месечният срок по чл. 34, ал. 1 ЗАНН, съгласно който образуваното административнонаказателно производство се прекратява, ако не е съставен АУАН в тримесечен срок от откриване на нарушителя. Срокът започва да тече от деня, в който органът, който е овластен да състави акта, е узнал кой е нарушителят. Процесното нарушение е установено с подвижна заснемаща система, поставена в служебен автомобил. Видно от приложения протокол за използване на техническото средство TFR1-M, радар TR-4D № 653, същият е приет на 27.10.2020 г. от служител на ОПП – СДВР, който е отразил, че е свалил всички 50 бр. видеозаписи, направени с техническото средство на посочената дата. Следователно, към 27.10.2020

г., в ОПШ – СДВР е била налице информация относно процесното нарушение, а контролните органи са имали обективна възможност да установят неговия извършител още към посочената дата или в срока за съставяне на АУАН. Този извод се потвърждава и от приложената с преписка призовка (без дата на съставяне), от която е видно, че във връзка с нарушението е образувана преписка № ПК-9-181 от 2020 г. Същевременно, по делото не са ангажирани доказателства, сочещи на причините, поради които ползвателят на процесното МПС е следвало да бъде призован, за да декларира данни, и то една година след установяване на нарушението, които не са били необходими за ангажиране на административнонаказателната му отговорност. Още повече, видно от съдържанието на призовката, всички относими към съставомерността на деянието обстоятелства, са били известни по преписката, образувана през 2020 г. – установено е нарушението, както и нарушителят - ползвателят на автомобила. Поради това следва да се приеме, че срокът по чл. 34, ал. 1 ЗАНН по отношение на процесното нарушение е започнал да тече от 27.10.2020 г. и е изтекъл на 27.01.2021 г. Следователно, АУАН от 13.10.2021 г. е съставен извън 3-месечния давностен срок по чл. 34, ал. 1 ЗАНН, което обуславя незаконосъобразност на НП.

В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК съдът не констатира неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора в полза на ответника следва да се присъдят разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 700 лв., платено в брой съгласно договор за правна защита и съдействие от 11.01.2023 г. Неоснователно е възражението на касатора за прекомерност на платеното от ответника адвокатско възнаграждение. Минималният размер на адвокатското възнаграждение за процесуално представителство, с оглед размера на наложеното административно наказание глоба, съгласно [чл. 18, ал. 2](#) вр. [чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения](#), е 400 лв., а за наложеното административно наказание лишаване от право да управлява МПС, съгласно [чл. 18, ал. 4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения](#), е 500 лв., или общо в размер на 900 лв. за двете административни наказания. Поради това договореното и платено възнаграждение от М. не е прекомерно.

Воден от горното, Административен съд София- град, XVI-ти касационен състав,
РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 4430/20.11.2022 г., постановено от Софийски районен съд, НО, 106 състав по нахд № 2426/2022 г.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на А. Р. М., ЕГН [ЕГН], сума в размер на 700 /седемстотин/ лева, представляваща разноски по делото.

Решението окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.